

www.satapornbooks.com

ร่างประหลาดในเงามืด

Mr. R รีบเคลื่อนตัวเข้ามาขวางหน้าพันธรัตน์ไว้ ชายหนุ่ม
สาดแสงจากไฟฉายไปยังจุดที่เขาสงสัย พบว่ามีเพียงกำแพงโล่ง ๆ ที่
ต้องกระทบแสงสีขาวซีด พันธรัตน์ที่พอจะตั้งสติได้ แอบชำเลื่องมอง
มาจากด้านหลังของ Mr. R

“ตัวบ้าอะไรทำเรื่องแบบนี้กันแน่เนี่ย พวกฆาตกรผีดิบหรือ?”

พันธรัตน์เอ่ยถามด้วยใบหน้าเหยเกขยะเขยง

“คิดว่าคงไม่ใช่ครับ...พวกมันไม่มีสมองพอที่จะคิดใช้อุปกรณ์
อย่างขวานได้แน่” Mr. R พุดพลางหันกลับไปมองที่ศพ

“อย่าอยู่ห่างผมนะครับคุณพันธรัตน์ โซฟีเฝ้าระวังชั้นบนได้ที
อยู่ต่ำลงไปด้วย”

หลังจากสั่งการเสร็จ ชายหนุ่มก็เดินเข้าใกล้ศพที่ไร้ศีรษะ

6 • H.A.C.K เจาะระบบ ไบรห์สมรณะ เล่ม 5

พันธรัตน์ซึ่งอยู่ใกล้ๆ ยื่นปิดจุกด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน ขอรับหน้าที่เผ่าระวังชั้นบนได้กับไซฟี ไม่อยากแม้แต่จะชำเลื่องมองไปยังศพ ไม่สมประกอบ ยิ่งไม่อยากกวาดตามองไปทางอื่นเมื่อคิดว่าอาจจะมีชิ้นส่วนศีรษะของศพตกอยู่แถวนี้ !

Mr. R สาดแสงจากไฟฉายไปยังศพ นัยน์ตาหรือสิ่งมองพิจารณาไปที่ละจุดอย่างช้าๆ...

การวิเคราะห์สภาพศพ คือทางเดียวที่จะหาเบาะแสของคนร้าย วิปริตเพื่อเตรียมรับมือ เขามองไปยังบริเวณคอที่ไร้ศีรษะ ชายหนุ่มพบว่ารอยแผลนั้นเรียบสนิท บ่งบอกว่าคนร้ายสะบัดคอของเหยื่อขาดในครั้งเดียว !

คราวนี้ Mr. R หยิบขวานที่ตกอยู่ขึ้นมาถือยั้งน้ำหนัก ชายหนุ่มฟาดขวานไปมากลางอากาศด้วยมือข้างเดียวที่ถนัด ต่อมาลองถือด้วยมือทั้งสองข้าง เขาพบว่าขวานมีน้ำหนักพอสมควร ผู้ชายตัวใหญ่อย่างเขายังใช้ได้ไม่คล่องแคล่วถึงแม้จะใช้มือทั้งสองข้างจับ เป็นไปได้ยากที่จะสะบัดคอของมนุษย์ที่มีกระดูกและกล้ามเนื้อซึ่งค่อนข้างหนาและแข็งแรงให้หลุดกระเด็นออกจากร่างในการฟันครั้งเดียว หากไม่ใช่การประหารชีวิตที่จับเหยื่อตรึงกับเครื่องยึดจับอย่างหนาแน่นและฟันลงมาในแนวตั้ง หรือหากคิดในอีกแง่... คนร้ายอาจจะมีกำลังมากกว่าคนปกติทั่วไป ?

Mr. R มองคราบเลือดที่สาดกระเซ็นบนบันได คราบเลือดนั้นสาดไปด้านหลังสอดคล้องกับสภาพของศพที่เอนพาดกับบันได แสดงให้เห็นว่าก่อนที่เหยื่อจะตายนั่งอยู่ในสภาพที่กำลังยืน ไม่ได้ถูกจับกดให้นอนลง และถูกฟันด้วยขวานจากด้านหน้าเข้าที่คอ นอกจากนั้น

คราบเลือดยังบ่งบอกอีกด้วยว่า เขื่อตายโดยที่ไม่รู้ตัว !

เพราะคราบเลือดแสดงให้เห็นว่าเลือดพุ่งไปได้ไม่ไกลนัก หากมีการไล่ล่าที่สร้างความตื่นกลัวให้เหยื่อจนหัวใจเกิดการบีบรัดตัวรุนแรง เมื่อคอถูกพันขาด เลือดควรจะพุ่งกระชูดไปไกลกว่านี้

เขาเอื้อมมือไปสัมผัสศพ พบว่ายังอุ่นอยู่ แสดงว่าเสียชีวิตได้ไม่นาน...

Mr. R เริ่มสาดแสงจากไฟฉายไปรอบ ๆ มองหาส่วนศีรษะที่ควรจะตกอยู่บริเวณนั้น แต่กลับไม่พบอะไร เป็นได้ว่าอาจจะตกลงไปตามชั้นบันได หรือไม่คนร้ายก็หิ้วไปด้วย !

Mr. R เริ่มสำรวจเครื่องแต่งกายของศพ ศพนั้นสวมชุดสีขาวแบบเดียวกับเครื่องแบบบุรุษพยาบาล บนหน้าอกมีชื่อปักอยู่ ทำให้คำถามผุดขึ้นในหัวของเขา ในเมื่อเหยื่อเป็นพวกเดียวกับรัฐบาลเงา แล้วใครกันที่เป็นคนฆ่าเขา ? และฆ่าเพื่ออะไร ?

สิ่งที่ตามมาหลังคำถาม คือ ข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการตาย ศพที่เขาพบ อาจจะเป็นสายลับไม่ทราบฝ่ายที่โดนเปิดเผยสถานะและถูกกำจัด หรืออีกหลาย ๆ ประเด็นที่ต้องพึงพาหลักฐาน

Mr. R จึงลงมือค้นตัวศพ... เขาล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกง อย่างแรกที่หยิบออกมาคือกระเป๋าสตางค์ ในนั้นมีสิ่งที่บุคคลทั่วไปพึงจะมี คือ ธนบัตร บัตรเครดิต และหลักฐานที่บ่งชี้ตัวตนได้อย่างบัตรประชาชน Mr. R ส่องไฟฉายอ่านรายละเอียดบนบัตร

ชายเจ้าของบัตรมีใบหน้าเหลี่ยม โหนกแก้มสูง ผิวสีน้ำตาลแดง แต่จะเป็นคนเดียวกับศพแน่หรือไม่ก็สุดรู้ เพราะศพไร้ศีรษะเสียแล้ว

8 • H.A.C.K เจาะระบบ ไบรท์สมรณะ เล่ม 5

ทว่าชื่อ - นามสกุลในบัตรตรงกับชื่อบนอกเสื้อของศพบุรุษพยาบาล ส่วนสูงที่ดูจากรูปในบัตรคือประมาณ 165 เซนติเมตร ค่อนข้างใกล้เคียง กับลักษณะทางกายภาพของศพ

Mr. R คั่นศพต่อไป แต่ก็ไม่พบหลักฐานอะไรที่ดีกว่านั้น ชายหนุ่ม ตัดสินใจเก็บบัตรประชาชนไว้ แล้วเดินกลับไปหาพันธุรัตน์และไซฟี สถานการณ์ในตอนนี้อาจจะต้องมุ่งไปที่การหลบหนีออกจากตึกแห่งนี้ เป็นหลัก

“คุณเจออะไรบ้าง” พันธุรัตน์เอ่ยถามทันทีเมื่อ Mr. R เข้ามาใกล้ เด็กชายค่อย ๆ หันหน้ามาอย่างระวัง ไม่ให้เหลือบไปเห็นศพไร้หัว

“ผมยังไม่สามารถระบุอะไรแน่นอนได้ครับ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไม มันถึงฆ่าพวกเดียวกันเอง”

“ศพที่อยู่ตรงนั้นเป็นเจ้าของที่นี่ในโรงพยาบาลหรือ?”

“ใช่ครับ”

พันธุรัตน์ได้แต่ขมวดคิ้วด้วยความสงสัย เหตุการณ์ประหลาดมากมายที่ไม่สามารถคาดเดาทำเอาสมองสับสนจนไม่สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้

“ผมว่าเรารีบไปต่อเถอะครับ” Mr. R บอกด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ชายหนุ่มรู้สึกได้ว่าสถานการณ์อันตรายเริ่มบีบรัดเข้ามาทุกที

พวกพันธุรัตน์มุ่งหน้าต่อ คราวนี้ Mr. R เดินนำหน้าด้วยความระมัดระวังมากขึ้น เขาให้เด็กชายเดินอยู่ตรงกลางระหว่างเขากับไซฟี โดยไม่ทิ้งระยะห่างมากนัก เป็นการเตรียมพร้อมหากมีเหตุการณ์ ผิดปกติเกิดขึ้น ทั้งหมดเดินผ่านบันไดที่มีดที่ปลงมาจนถึงชั้นสุดท้าย เตาที่บันไดเชื่อมต่อถึง เมื่อเลยโค้งบันไดข้างหน้าก็จะถึงจุดหมาย

ตลอดทางที่ผ่านมาพวกเขาไม่รู้สึกรู้หาหรือได้ยินสิ่งผิดปกติอีก ทำให้ พันธรัตน์โล่งใจขึ้นพอสมควร หัวใจของเด็กชายที่หล่นไปถึงตาตุ่มจึง เลื่อนกลับมาประจำที่เดิม ตรงกันข้ามกับ Mr. R ที่ยังไม่คลายสีหน้า เคร่งเครียด ศพปริศนาที่ไม่สามารถยืนยันเจตนาของการฆ่า บวกเข้ากับสิ่งผิดปกติก่อนหน้านี้ยังทำให้ชายหนุ่มกังวล...

แสงไฟสีขาวซีดจากไฟฉายในมือของ Mr. R กำลังจะสาตกกระทบ บานประตูที่เชื่อมต่อกับชั้นแปด ชายหนุ่มหยุดฝีเท้าทันทีเมื่อพบว่า ประตูเปิดอ้าอยู่! แสงจากไฟฉายจึงพุ่งทะลวงเข้าไปในความมืดที่รออยู่นอกประตู ชั้นแปดทั้งชั้นถูกความมืดปกคลุม เป็นความผิดปกติที่ Mr. R สังเกตได้อย่างชัดเจน ก่อนหน้าที่เขาจะถูกจับตัว ชั้นแปดยังมี แสงสว่างจากหลอดไฟบนเพดาน

ชายหนุ่มหันมาส่งสัญญาณมือบอกให้พันธรัตน์และไซฟีหยุด รอ เขาก้าวไปข้างหน้า ยกไฟฉายในมือขึ้นสูง เพ่งสายตามองฝ่าความมืดให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่ผิดแน่...ทางที่อยู่ข้างหน้าคือชั้นแปด ที่สามารถเชื่อมต่อไปยังห้องซักล้างในชั้นที่อยู่ต่ำลงไป การที่ประตู เปิดอยู่ แสดงให้เห็นว่ามีใครบางคนผ่านเส้นทางนี้มาก่อนหน้าพวก พันธรัตน์ อาจจะเป็นศพที่ตายอยู่ในทางบันได หรือไม่ก็ฆาตกร!!

“มีอะไรเหรอ?” เด็กชายเอ่ยถามขึ้นมาจากด้านหลัง Mr. R

“ก่อนหน้านี้ไม่กี่ชั่วโมงตอนที่ผมใช้เส้นทางนี้ ยังมีแสงสว่างจาก หลอดไฟครับ”

พันธรัตน์ไม่ต้องถามต่อก็รู้ได้ทันที...จากแสงสว่างกลายเป็น ความมืด แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่เลวลงอย่างเห็นได้ชัด

Mr. R ก้าวเท้าเข้าสู่ชั้นแปดอย่างระมัดระวัง โดยไม่ทิ้งระยะห่าง

กับพันธมิตรมากนัก จากประตูที่พวกเขาเฝ้าอยู่ เมื่อมองออกไปยังชั้น
แปดที่มีลักษณะเป็นโถงทางเดินยาว ยิ่งทำให้ความมืดทึบความน่า
เกรงขาม กลืนกินทุกอย่างจนดูราวกับว่าโถงทางเดินนั้นทอดยาวไม่มี
ที่สิ้นสุด...

ในสถานะที่ทัศนวิสัยถูกจำกัด บังคับให้ชายหนุ่มต้องเคลื่อนที่
อย่างระมัดระวัง Mr. R สาดแสงไฟพร้อมกับกลอกตามองไปรอบๆ แสง
ไฟสีขาวกระทบผนังกับพื้นโล่ง ๆ ที่ไม่มีวัตถุแปลกปลอม บรรยากาศ
โดยรอบไม่มีสรรพสิ่งใดที่ผิดปกติ มีแต่ความเงียบชวนอึดอัด

การประเมินสถานการณ์ขั้นต้นถือว่าน่าพอใจ อย่างน้อยในระยะ
20 - 30 เมตรที่สายตาของเขาสามารถมองเห็น ก็ไม่มีสิ่งแปลกปลอม
อันตราย ชายหนุ่มก็ยกมือเป็นสัญญาณให้พันธมิตรกับชีพีที่รออยู่
ด้านหลังตามมา ทั้งสามกำลังเคลื่อนที่ช้า ๆ จากประตูเข้าสู่โถงทาง
เดินที่มีดสนิท...

พวกเขาเคลื่อนตัวเข้าสู่ความมืดมาได้สักพัก จนกระทั่งพันธ-
รต์นเห็นแสงสว่างกลับมาก็พบว่า ประตูที่พวกเขาเดินออกมาเมื่อครู่ถูก
ความมืดกลืนหายไปแล้ว เด็กชายรู้สึกไม่ดีเอาเสียเลย เขารู้สึกราวกับ
ว่าตนเองกำลังเดินหลงวนอยู่ในวงเวียนที่ไม่มีทางออก...

Mr. R คำนวณระยะทางและจุดหมายจากความทรงจำ หากการ
คาดเดาถูกต้อง อีกไม่เกินสิบเมตรเขากำลังจะไปถึงมุมที่เลี้ยวไปยังจุด
ที่ติดตั้งช่องทางซึ่งสามารถเชื่อมต่อไปยังห้องซักล้าง ในช่วงเวลาที่
ไฟฉายในมือเป็นความหวังเดียวที่กรุยทางฝ่าความมืด ชายหนุ่มเฝ้า
ภาวนาให้ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี ในสภาพที่ไม่ได้ติดอาวุธคู่มือไว้กับตัว
เขาเองก็ไม่มีเชื่อมั่นว่าจะจัดการอันตรายที่ไม่คาดฝันได้ทันทั่วทั้ง

หรือไม่

แสงจากไฟฉายยังสาดตรงไปข้างหน้า พวกเขายังเคลื่อนที่ไป
ไม่หยุด เสียงที่ได้ยินคือเสียงฝีเท้าของเขาและพันธรัตน์ ในห้วงเวลา
ที่คิดว่าทุกอย่างกำลังดำเนินไปเป็นปกติ กลับมีอะไรบางอย่างที่ทำให้
Mr.R ชะงักฝีเท้าฉับพลัน จนไม่ทันบอกพันธรัตน์ที่เดินตามมาข้างหลัง
ทำให้เด็กชายเดินชนเขาเข้าอย่างจังจนแทบเซล้มลง

ขณะจะเอ่ยปากต่อว่า Mr. R กลับหันมาดึงมือเขาและฉุดเข้ามา
ไว้ใกล้ตัว โซฟีเองก็เหมือนจะรับรู้ถึงสิ่งผิดปกติ เธอย่อตัวลงต่ำพร้อม
กับใช้ดาสีเหลืองกวาดมองไปรอบ ๆ อย่างระมัดระวัง

ไม่มีเวลาให้พันธรัตน์เอ่ยถาม Mr. R ยกนิ้วชี้ขึ้นมาแตะริมฝีปาก
ทำท่าบอกให้เงียบ ชายหนุ่มกวาดไฟฉายไปรอบ ๆ ท่าทางกำลังเงี่ยหู
ฟังอะไรบางอย่าง... พันธรัตน์รู้ได้ทันทีว่าห้ามส่งเสียง เขาเฝ้าปากแน่น
มองเล็ดลักตามทางที่ Mr. R มอง ฉับพลันเด็กชายก็เข้าใจ ในความ
เงียบมีเสียงแปลกปลอมสอดแทรกเข้ามา...เสียงที่ไม่ได้เกิดขึ้นจาก
พวกเขา !!

“อือ... อือ... อือ...”

เป็นเสียงครางแผ่ว ๆ ไม่เป็นภาษา ฟังเหมือนคนกำลังร้องไห้
ครวญคราง วินาทีนั้นหัวใจของเด็กชายที่คิดว่ากลับมาประจำตำแหน่ง
เดิม กลับร่วงวูบลงไปที่ตาคุ่มอึกครา ซ้ำยังเพิ่มจังหวะเต้นระรัวเร็ว
แม้แต่จะเอ่ยถามก็ไม่กล้า ได้แต่มองสีหน้าเครียดเขม็งของ Mr. R เพื่อ
รอคำตอบ

ทันใดนั้น เหมือนโซฟีสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง เธอหันขวับไป
ทางซ้าย โดยไม่ต้องบอก แสงไฟในมือของ Mr. R ก็พุ่งตรงไปยังทิศ

ทางเดียวกันกับทิศที่โซฟีมอง บนพื้นโถงทางเดินปรากฏร่างที่กำลังนั่ง
คุ้ยคุ้ยพิงกำแพง ร่างนี้อยู่ห่างจากพวกเขาไม่เกินสิบเมตร ในแสงไฟฉาย
ทำให้เห็นว่ามันสวมชุดสีขาว ผมหดำยาวสยายปรกใบหน้า

ความเย็นพลันได้คืบขึ้นมาตามกระดูกสันหลังพันธุ์สัตว์ ไม่นาน
ก็แผ่ไปทั่วร่าง ทำเอาเด็กชายได้แต่ยืนแข็งทื่อ มองตาค้างไปยังร่าง
ตรงหน้า ภาพที่ปรากฏต่อสายตาทำให้เขาหวนคิดไปถึงหนังสือของ
ขวัญที่เคยผ่านตามา สภาพร่างแบบนี้...มันมีในหนังสือของขวัญชัด ๆ !!

Mr. R พึ่งมองร่างนั้นตาไม่กะพริบ แสงจากไฟฉายส่องสาดไป
ยังร่างของมันเพียงจุดเดียว แต่ดูเหมือนร่างที่โดนแสงไฟส่องจะไม่
สะทกสะท้าน มันยังนั่งขัดตัวอยู่แบบนั้น พร้อมทั้งส่งเสียงครวญคราง
ออกมา

“นับถึงสาม ให้แกลุกขึ้นช้า ๆ ยกมือไว้เหนือหัว ไม่อย่างนั้น
ไม่รับประกันชีวิต !!” ชายหนุ่มตะคอก

“หนึ่ง !” Mr. R เริ่มนับพร้อมกับก้าวเข้าไปหามันช้า ๆ

“สอง !”

ร่างที่นั่งคุ้ยคุ้ยยังไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองตามที่ Mr. R บอก มันยังคง
นั่งอยู่อย่างนั้นพร้อมทั้งส่งเสียงครวญครางออกมาไม่หยุด

“สาม !” ลึนเสียงชายหนุ่มก็เข้ามาอยู่ในระยะที่สามารถโจมตี
มันได้ Mr. R พุ่งปราดเข้าใส่มัน บทเรียนจากการปะทะกับพวกฆาตกร
ผีดิบก่อนหน้านี้นำทำให้เขาตัดสินใจใช้ท่าซึ่งเป็นอวัยวะที่ถูกห่อหุ้ม
อย่างมิดชิดที่สุด โจมตีเพื่อป้องกันการติดเชื้อ เพราะไม่มั่นใจว่าร่างที่
อยู่ตรงหน้าเป็นตัวละครไหนแน่

Mr. R ตวัดตะเข้าใส่บริเวณก้นคอของมันอย่างแรง ชายหนุ่ม